Un cafè curt, sisplau

Joan Ballesteros

TRÍPODE

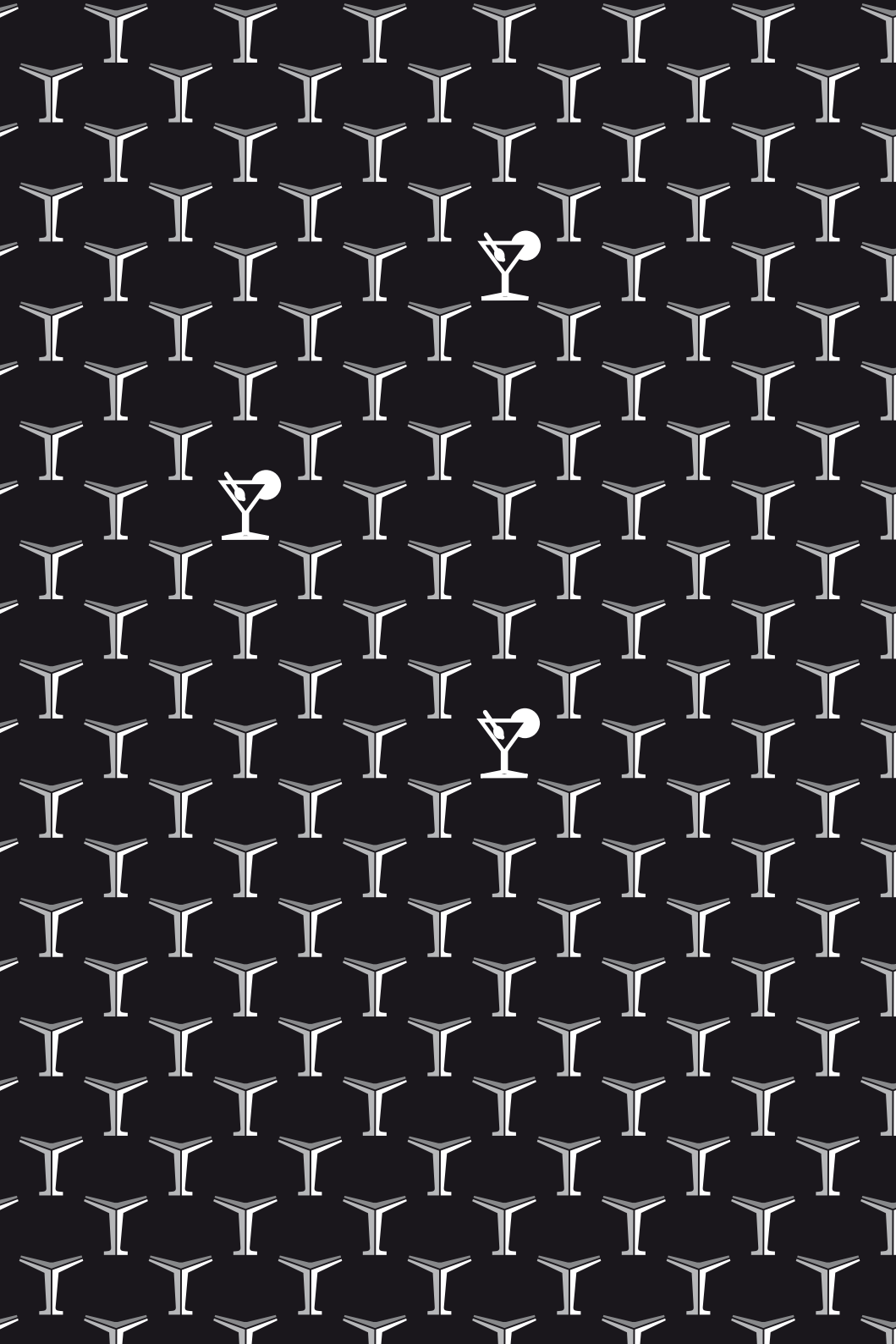

Un cafè curt, sisplau

Joan Ballesteros

Editorial Trípode

TRÍPODE

Títol: *Un cafè curt, sisplau*.
Primera edició: febrer de 2019

© Joan Ballesteros Farré
© D'aquesta edició: Pilar Blasco Prim. Editorial Trípode.
Carrer Deu i Mata, 70-72, 08029 Barcelona
www.tripode.cat

Disseny i maquetació: Elma Presas
Imprès a Romanyà Valls

ISBN: 978-84-948816-7-1
Dipòsit legal: B 1945-2019

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot realitzar amb el permís dels seus titulars, a part de les excepcions previstes per la llei. Adreceu-vos a CEDRO si necessiteu fotocopiar-ne o escanejar-ne fragments.

A la Bea

«El teu llenguatge és el teu país». Hi he rumiat molt, en aquesta frase, i jo potser la signaria al revés: «El teu país és el teu llenguatge».

James Salter

L'art de la ficció

1

Una trobada casual

Cuando llegas a cierta edad, lo mejor que puedes hacer es quitarte de en medio, li va confessar un conegut de Madrid, pocs dies abans de disparar-se un tret al cap.

El rellotge marcava les nou i setze minuts del matí del mes d'octubre de 2010 i en Llorenç Casamitjana va decidir que aquell era un bon dia per engegar-ho tot a dida. A la dutxa, s'ensabonava amb minuciositat cadascun dels racons del cos, com si intentés esborrar els rastres de brutícia que simbolitzaven tots els fracassos dels seus cinquantatres anys d'existència. Ho havia perdut tot: família, salut, feina i patrimoni. I, quan ja es complien més de sis mesos d'aquell incident estúpid que el va deixar fora de circulació, havia conclòs que no valia la pena viure ni un minut més en un món mediocre, on ningú el trobaria a faltar. De fet,

pensava, no són uns motius gaire transcendents per fotre'm un tret però, ara mateix, són els que tinc més a mà.

Un cop triada l'opció suïcida, va sortir de casa mig amagant-se de l'esguard reprovatori del seu progenitor que, capficat en la lectura de l'*Ara*, va fer veure que no sentia l'acomiadament tímid d'en Llorenç. El senyor Lluís no tenia motius per sospitar que aquella era l'última oportunitat de veure el seu fill sa i estalvi.

I ara, què? Faria com en Maurice Ronet a *Le feu follet* i empraria la seva última jornada per acomiadar-se de tots els amics de París? Doncs no, en Llorenç no conservava cap amic, Barcelona no tenia res a veure amb París i ell no estava interpretant una pel·lícula de la Nouvelle Vague. Després de l'incident vascular que va estar a punt de matar-lo, s'havia convertit en un ésser pusil·lànime i sense esma. Tothom li havia girat l'esquena i només el seu pare, amb setanta-vuit anys a les espatlles, s'havia dignat a acollir-lo al piset de Gràcia. Això sí, amb una barreja d'indiferència i de vergonya, com si fos un empestat, una escòria que no tenia on caure mort. Tan grossa la vaig fer?, es preguntava. Potser sí, però ja no l'amoïnaven les seves malifetes anteriors. Ja no tenia remordiments, ni cap desig de rehabilitar-se davant de ningú.

Es disposava, doncs, a gaudir de la seva darrera jornada al planeta. Aquest serà un dia com qualsevol altre,

va pensar. Després d'una acurada anàlisi de possibilitats contemplava dues alternatives: la primera, dirigir-se al Velòdrom, on podria dedicar un parell d'horetes a llegir l'assortiment de premsa general i esportiva al mòdic preu d'un euro i escaig que costava un cafè; i la segona, vagarejar Rambla de Catalunya avall fins a la terrassa del Zurich, on pel mateix preu es podria delectar amb la desfilada inabastable de personatges de tota condició i aparença que mostraven impúdicament les seves il·lusions i desenganys.

Submergit en aquestes cabòries, no s'havia adonat que estava al davant d'una paperera de la qual sobresortia, nou de trinca, un magnífic exemplar del *Mundo Deportivo*. Si l'agafo, va raonar, avui em podria permetre d'entrar al Velòdrom com un gran senyor, amb el diari sota el braç i deixar ben clar que en Llorenç Casamitjana no és un escalfacadires que es passa tot un matí llegint la premsa de franc. Quan ja tenia el *Mundo* a les mans, va sentir una veu.

—Hola!

Com si res, continuà fullejant el diari amb una concentració fora de mida. Es temia el pitjor: el devien haver reconegut?

—Perdoni? —va insistir la veu.

Es va girar amb parsimònia fins a descobrir una senyora de mitjana edat, rossa i enjoiada, carregada de bosses, que

el mirava somrient, com si es coneguessin de tota la vida. Una dona de molt bon veure a qui les coses devien anar molt bé.

—Perdoni si el molesto, però vostè no és en Llorenç…? Llorenç…? —dubtava, aclucant els ulls i tentinejant amb l'índex els llavis, com si rastregés el seu arxiu mental amb una intensitat que feia patir.

—Llorenç Casamitjana —va respondre, molest.

—Exacte! Ho veus? No m'equivocava, ja m'ho ha semblat que eres tu —va esclatar a riure nerviosament—. No te'n recordes, de mi? Clar, fa molts anys que no ens veiem, potser uns vint. Soc la Margarida Villanueva, bé, ara em diuen *Margot* —va tornar a riure.

—Doncs no. Ara no hi caic. —Quan, de fet, li hauria agradat demanar-li que el deixés tranquil i continués el seu camí. Aquella simpatia aclaparadora el feia sospitar.

—Síií, Llorenç! No te'n recordes? Tu eres publicitari. Bé, suposo que encara et dediques a la publicitat, no? I vam coincidir en alguna festa a casa d'en Pato Escarola. —Altre cop les rialles—. I jo imitava aquella noia… —La Margot executava uns saltirons ridículs brandant els braços i imitant algun personatge de difícil identificació.

—Ah, sí, potser sí. Però aleshores no eres tan rossa. —En Llorenç feia veure que, de cop i volta, se li havia encès la llum.

—Potser no tant, però sí, era rosseta —va dir estofant-se els cabells.

—I volies treballar en una agència de publicitat, i jo et vaig dir que… —va ser interromput, quan començava a animar-se.

—Exactament —més rialles—. Ja veig que te'n recordes. —Es va produir una pausa. En Llorenç havia decidit no tornar a intervenir—. Quant de temps, oi? —Segona pausa—. Doncs, et veig molt bé. —Tercera pausa.

Quan la Margot va percebre que en Llorenç havia adoptat la posició de «tu ves dient, maca, que ja te'n cansaràs», va fer una proposta d'allò més suggeridora:

—M'encantaria que xerréssim una mica més, què et sembla? I així ens posarem al dia, *valen*? És que ara mateix tinc una mica de pressa, saps? A veureee… —va concentrar la mirada en els testos amb geranis de la façana del davant, buscant inspiració—, ja ho tinc, et trucaré un dia d'aquests i prenem un cafè. D'acord?

—Doncs, no ho sé. Jo a partir de demà…, potser ja no podré. —A en Llorenç li havia vingut a la ment el projecte mortal que planejava executar aquella mateixa nit.

—Ja t'entenc. Deus estar molt ocupat, oi? Mira, quedem demà a les dotze al bar Turó. Te'n recordes, del bar Turó? Sí, home, a la cantonada del Turó Park, on anaven els futbolistes del Barça. Vinga, va, digues que sí! —La Margot

l'observava amb l'expressió dels infants que demanen una ració doble de pastís.

—No ho sé. Mira…, és que demà no sé si estaré disponible —en Llorenç començava a dubtar.

—No se'n parli més, demà a les dotze. Va, home, que xerrarem dels vells temps! De l'agència; del rodatge a Formentera… No te'n recordes, que bé que ho vam passar? —Va fer una mirada picardiosa—. Bé, suposo que jo vaig ser una passavolant més, no? Vinga, quedem així, i si no pots venir no passa res, em prendré un Martini a la teva salut, i tan amics!

I, sense més cerimònies, la Margot es va girar, i va aixecar la mà per demanar un taxi, com a les pel·lícules americanes. En aquells moments, en Llorenç va intuir que els seus plans corrien perill. També va notar un calfred i li va venir una allau de records que, sense permís, es van amuntegar al seu cap. Uns records que mai més, mai més, es repetia amb ràbia, haurien d'haver tornat.

2

Cinc mesos abans

Ja fa una bona estona que clareja. És un maig esplendorós, com tots els mesos de maig a Barcelona. Un mes que concentra un munt d'energies difícils de controlar. D'una banda, hi ha la llum, el brot de les flors, la brillantor dels colors, la proximitat de les vacances…, i la sensibilitat a flor de pell. De l'altra, i més en una empresa publicitària com la que dirigeix en Llorenç Casamitjana, els empleats comencen a patir les conseqüències de l'estrès crònic que arrosseguen des de l'inici de l'any, els clients demanen l'impossible o no saben el que demanen, els projectes de creixement i l'aplicació de l'ISO 13452 els porten de corcoll i fins i tot molts es queixen de la potència exagerada de l'aire condicionat o del gruix escàs del paper higiènic als lavabos. Sembla que el món s'acabi el 31 de juliol i el personal espera amb candeletes que comencin

les vacances d'agost. Ah, les vacances!, aquell monstre maligne que promet llibertats i aventures inimaginables, i que, quan arriba el moment, demoleix gairebé tots els estrats de la classe treballadora emprant estratagemes diabòlics d'allò més barroers: cambrers assassins, hores de cues abominables suportades amb resignació cristiana, àpats infectes d'una creativitat insultant, i perillosos episodis de convivència de vint-i-quatre hores al dia, planificats amb un voluntarisme suïcida. Però, no ens avancem en el temps. Avui, el que cal remarcar és que a RC&A, l'agència d'en Llorenç Casamitjana, tothom està al límit de les seves forces i «l'olla està a punt d'esclatar!», repeteix, una vegada i una altra, el graciós de sempre.

Tot i així, en aquests moments en Llorenç no sembla que sigui conscient de cap problema. De fet, no és conscient de res. Dorm desmanegat, amb la boca oberta i fent sorolls ridículs, mentre que una ombra es mou apressadament al voltant del llit. Fa ganyotes en sentir el grinyolar lleig i emprenyador de la persiana quan puja, i es gira d'esquena als feixos de llum que entren per la finestra. Una mà li sacseja l'espatlla.

—Llorenç… —Un nou sacseig, aquest cop més fort—. Lloreeenç! —Dues mans, delicades però decidides, l'agafen per l'esquena, el tornen a sacsejar gairebé amb violència, i, finalment, com a resultat de la manca de resposta, li bufetegen galta esquerra i galta dreta, amb gran professionalitat i sense contemplacions.